

tr. ř. právem nejasnost, poněvadž z rozsudku nelze seznati, pokládá-li snad soud tuto okolnost za zákonný znak přestupku § 516 tr. zák., což by bylo nesprávným výkladem zákona, neboť citovaný § takového požadavku neobsahuje. Nejasným jest rozsudek také v tom směru, že z něho není zřejmo, vyloučil-li soud pouze jednu zákonnou známku trestného činu, že totiž byla smilným jednáním obžalovaného uražena mravopoctnost nebo stydlivost takovým způsobem, že se jí dala příčina k veřejnému pohoršení, či také druhou, že byla mravopoctnost uražena hrubě; zákon stanoví obě náležitosti (arg. hrubě a takovým způsobem), kdežto rozsudek se zabývá v důvodech pouze druhou náležitostí, byla-li dána příčina k veřejnému pohoršení. Výroku rozsudečnickému, že dotyčná pěšina je zakryta obilím, takže ze vzdálenosti výhled na ni není možným, kterážto okolnost má význam pro posouzení otázky, mohl-li čin obžalovaného dáti příčinu k veřejnému pohoršení — vytýká stížnost právem odpor se spisy, poněvadž se soud odvolává pro své zjištění na seznání obžalovaného a s vědkyně P-ové, ač tato svědkyně ničeho takového neseznala (pouze obžalovaný mluvil o pěšině, která jest obilím úplně krytá). Neúplným jest rozsudek v tom, že nepřihlíží k závažné okolnosti, že se příběh sběhl o ¼4. hodině odpolední v květnu, kdy se na poli pracovalo a kdy obilí ještě nemohlo býti tak vysoké, aby bránilo výhledu. Dle čis. 9 a) § 281 tr. ř. jest rozsudek zmatečným proto, že nesprávně vyložil skutkovou podstatu § 516 tr. zák., vysloviv náhled, že obžalovaný jest beztrestným, protože dotyčný výstup nepřišel na vědomost veřejnosti a že jím nebyla zavdána příčina k veřejnému pohoršení. I ta i ona okolnost jest však rozhodna. Ke skutkové podstatě § 516 tr. zák. stačí, je-li jednání pachatelovo způsobilo dáti příčinu k veřejnému pohoršení. Tato možnost je tu nejen tenkrát, když se zpráva o činu dostane do veřejnosti, ale i tenkrát, byl-li čin spáchán na místě veřejném a snadno přístupném za okolností, že snadno mohl býti pozorován od osob třetích, i když při výstupu samém nikdo třetí přítomen nebyl. Také na tuto okolnost klade rozsudek neprávem důraz. Po stránce subjektivní stačí vědomí pachatelovo, že jeho necudné jednání se může státi veřejně známým a může dáti podnět k veřejnému pohoršení.

Čís. 795.

Podlouný vývoz předmětů potřeby do ciziny (zákon ze dne 18. března 1920, čís. 188 sb. z. a n.).

Spadají sem v zásadě i látky, třebaž jich v tuzemsku byl nadbytek.

Jest činem dokonáným, nikoliv pouhým pokusem, bylo-li provázené zboží zadrženo při celní prohlídce.

(Rozh. ze dne 6. dubna 1922, Kr II 432/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 10. května 1921, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou přečinem dle § 2 odstavec 1 lit. b) zákona ze dne 18. března 1920, čís. 188 sb. z. a n.

Důvody:

Bez důvodna jest stížnost, pokud dovolává se zmatku dle § 281 čis. 9 a) — nesprávně též 10 tr. ř. — poněvadž šlo prý o látky luxusní, na něž

zákon ze dne 18. března 1920, čís. 188 sb. z. a n. se nevztahuje. Nehledě k tomu, že tato povaha látek ani trestním řízením ani v rozsudku nebyla zjištěna — teprve stížnost dovolává se znalců, kteří prý okolnost tu jistě uznají — přehlíží stížnost, že § 1 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., jehož ovšem i pro obor zákona o podloudném vývozu sluší použití, mluví na rozdíl od předchozích obdobných předpisů jen o předmětech potřeby, ne nutné potřeby, a označuje jako takové všechny movité věci, jež slouží přímo nebo nepřímo k ukojení potřeb lidských anebo potřeb zvířat domácích, aniž by činil co do jakosti rozdílu. Mohly by tedy snad vzhledem k tendenci zákona a okolnosti, že nedostatek látek v době činu nebyl již tak tísnivým, vyloučeny býti jen zcela výjimečně látky skvostné, o jaké se tu však ani dle tvrzení zmateční stížnosti nejedná. Poukazuje-li stížnost na to, že v době činu byl prý v tuzemsku takový nadbytek látek, že bylo jen v zájmu republiky, aby látky byly ven vyváženy, přehlíží, že trestnost vývozu není závislou na větším anebo menším množství tuzemských zásob, nýbrž na vymožení si povolení, kde ho, jako zde, pro vývoz do ciziny je potřebí. Otázka tuzemských zásob bude jistě směrodatnou pro úřad, udílející povolení k vývozu, zda má vyžádané povolení udělit či-li nie, pro otázku, zda jde o předmět potřeby a trestnost podloudného vývozu, jest dle toho, co uvedeno, úplně nerozhodnou. Rozsudek zjišťuje opróti odchylnému zodpovídání se stěžovatelky výslovně, že si byla vědoma, že není dovoleno látky bez povolení z republiky Československé vyvážeti. Nemůže se proto obžalovaná dovolávat po této stránce omylu ve smyslu § 2 lit. e) tr. zák. Poukazuje-li však stěžovatelka, provádějíc dále zmatek dle § 281 čís. 9 b) tr. ř., na to, že jako cizozemka nevěděla, že podloudný vývoz jest skutkem, podléhajícím soudnímu trestu, dovolává se jednak nepřipustným způsobem skutečnosti, rozsudkem nezjištěné, jednak přehlíží, že skutečnost ta žádným způsobem nebyla by podle zásady §§ 3, 233 tr. zák. způsobilou, aby trestnost její vyloučila, to tím méně, ježto si nedovolenosti svého jednání byla dobře vědoma. Neodůvodněnou jest konečně zmateční stížnost i potud, pokud dovozuje, že donesení zavazadla do revisní místnosti, byť v úmyslu podloudném, jest toliko beztrestným činem přípravným, ne však trestným pokusem podloudného vývozu, natož skutkem dokonaným. Především přehlíží stížnost, že se stěžovatelka neobmezila na pouhé donesení zboží do revisní místnosti, nýbrž že látky k revisi předložila upraveny způsobem, jenž měl oklamati celní orgány, prohlásivši teprve potom, že zaplatí clo, když revidující orgán začal pokrývku, látky ukrývající, párat. V tomto jednání došel zlý úmysl stěžovatelky, dopravit zboží podloudně přes hranice, tak jasného výrazu, že nelze pochybovati, že v tomto zlém úmyslu podnikla čin ku skutečnému provedení vedoucí, jehož dokonání jen ostražitostí celního orgánu bylo překaženo. Nemůže tedy býti řeči o pouhém beztrestném jednání přípravném; ani pro pokus nemohl by však stěžovatelce podle zásady § 8 tr. zák., § 7 odstavec druhý zákona ze dne 18. března 1920, čís. 188 Sb. z. a n. vyměřen býti trest nižší, nežli jí byl uložen rozsudkem nalézacího soudu. Než nelze přisvědčiti ani mínění, že by neprávem pokládán byl trestný čin za dokonaný, dokud zboží, jež podloudně mělo býti vyvezeno, bylo ještě na území republiky. Neboť při gramatickém výkladu širokého pojmu »kdo dopravuje« v § 2 zákona o podloudném vývozu nemůže býti pochyby, že vyhovuje tomuto pojmu každá činnost,

která čelí bezprostředně k odstranění poslední překážky, již stát podloudnému převozu přes hranice staví v cestu. Byť celní dozor nedál se přirozeně právě na hranicích samých, tedy přece, jakmile zboží prošlo revisí, jest další vývoz do ciziny uvolněn. Proto nepochybně dopravuje zboží do ciziny, kdo se bezprostředně přičiňuje propašovati je revisí.

Čís. 796.

**Při trestných činech, spáchaných obsahem tiskopisu, počíná trestnost činu — alespoň jako pokusu — i pro redaktora odevzdáním díla, jež má býti rozmnoženo, do tisku, třebaš šlo prozatím o vytištění povinných vý-
tisků a třebaš bylo dílo po té zabaveno.**

(Rozh. ze dne 6. dubna 1922, Kr II 499/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 6. dubna 1921, jímž byl obžalovaný dle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro nedokonaný přečin proti bezpečnosti cti dle §§ 8, 487, 493 tr. zák. a čl. V. zákona ze dne 17. prosince 1862 čís. 8 ř. zák. z roku 1863, zrušil napadený rozsudek a uznal obžalovaného vinným nedokonaným přečinem proti bezpečnosti cti dle §§ 8, 487, 493 tr. zák. a čl. V. zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. z roku 1863, jehož se dopustil tím, že v úmyslu, viniti v tiskopisu křivě veřejný úřad, totiž správu mor. zemské porodnice v B., ze zločinu vraždy, totiž z hromadné vraždy německých dětí v zemské porodnici, aniž by šlo obviňování tak daleko, by nabylo vlastnosti, kteréž tu podle § 209 tr. zák. býti musí, aby se stalo zločinem utržení na cti, v čís. 417 periodického tiskopisu »B.« ze dne 19. července 1920 jako zodpovědný redaktor tohoto listu dal vědomě otisknouti článek »Wir wissen« až »Europa zu viel«, obsahující nahoře zmíněné obviňování, a že takto předsevzal čin ke skutečnému vykonání zlého skutku vedoucí, při čemž tento jen pro překážku odjinud v to příšlou nebyl dokonán.

Důvody:

Soud první stolice, zjistiv jinak v rozsudku veškeré předpoklady skutkové podstaty uvedeného přečinu, jak v subjektivním tak objektivním směru, sprostil obžalovaného z obžaloby proto, že dal vytisknouti toliko povinné exempláře tiskopisu a že je předložil povolnému úřadu ku předchozí cenzuře, jenž tiskopis zabavil, což vylučuje dle názoru soudu jednak vůli pachatelovu, by trestný čin byl dokonán, jednak další předpoklad trestného pokusu, by ku dokonání nedošlo jen z důvodu, na vůli pachatelově nezávislého. Než tento právní názor rozsudku nelze sdíleti a sluší přisvědčiti odchylnému názoru zmateční stížnosti, jež napadá rozsudek z důvodu § 281 čís. 9 a) tr. ř. jako právně pochybený. Při trestných činech spáchaných tiskem, počíná trestnost činu — tedy alespoň pokusu — i pro redaktora odevzdáním díla, jež má býti rozmnoženo, do tisku. Tento předpoklad u obžalovaného nastal, byť i dal prozatím vytisknouti jen povinné exempláře, poněvadž úmysl jeho nebyl vyčerpán tímto vytisknutím povinných exemplářů, nýbrž nesl se k tomu, aby celé další vydání bylo vy-